

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **J. A.**
bytem x
zastoupený JUDr. Hanou Žižkovou, advokátkou
sídlem Nerudova 35, 118 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1
zastoupen JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019 č. j. MHMP 2230623/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení Úřadu městské části Praha 1, odboru správních

agend, oddělení správního řízení (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 5. 2019 č. j. UMCP1 197461/2019.

2. Správní orgán prvního stupně ve svém usnesení ze dne 15. 5. 2019 č. j. UMCP1 197461/2019 nevyhověl žádosti žalobce o určení neplatnosti doručení písemnosti a žádosti o prominutí zmeškání úkonu.
3. Žalobce namítal, že správní orgán v rozporu s právem tvrdí, že si žalobce měl zajistit řádný příjem případných úředních písemností, měl za to, že takové povinnosti mu zákon neukládá. Konstatoval, že správní orgán se nemůže dovolávat vědomosti žalobce ohledně porušení zákona, neboť protokol o kontrole č. T/20181028/1/De ze dne 28. 10. 2018 a oznámení o zahájení řízení nebyly žalobci doručeny a ani nebyl učiněn pokus o jejich doručení, čímž došlo také k procesnímu pochybení, protože v případě protokolu o kontrole neměl žalobce možnost podat proti kontrolnímu protokolu námitky. Dále namítal, že o jeho odvolání nebylo rozhodnuto v řádné lhůtě, a že správní orgán tedy nerozhodl bez zbytečného průtahů. Měl za to, že žalovaný nesprávně aplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 95/2018 - 48 ze dne 30. 5. 2019, neboť mu nebyl doručen protokol o kontrole, ani oznámení o zahájení správního řízení, tudíž nemohl tušit, že s ním bude vedeno správní řízení. Za nepřijatelný také považoval odkaz na usnesení Ústavního soudu sp. zn. ÚS 36/14 ze dne 16. 5. 2017, a to ze stejného důvodu jako v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nesouhlasil také s argumentací žalovaného, dle které mu nemohl být zaslán protokol o kontrole, protože kontrolovanou osobou byla společnost LAMISTER s. r. o. Měl za to, že pokud je kontrolován tento dopravce, tak nemůže být vedeno správní řízení s jeho osobou, jelikož nebyl o zahájení řízení informován a nemůže tak uplatnit žádná svá práva. Dovožoval, že mu bylo zúženo právo na obranu tím, že mu bylo umožněno pouze podat odpor proti příkazu. Argumentaci správních orgánů ohledně nemoci otce své přítelkyně žalobce považoval za nesrozumitelnou a založenou na důkazu, který správní orgán prvního stupně neprovedl.
4. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě vyjádřil ke všem žalobním námitkám, kdy tyto považoval za nedůvodné a navrhl zamítnutí žaloby.
5. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný se nevyjádřil pregnantně k jeho námitkám. Opětovně poukázal na to, že žalovaný nesprávně aplikoval judikaturu Nejvyššího správního soudu a dále rozvíjel svou argumentaci k jednotlivým žalobním námitkám.
6. Žalobce v doplnění repliky konstatoval, že žalovaný nesprávně určil okamžik pominutí překážky doručování. Nesouhlasil s tím, že by měl ze zákona povinnost přebírat si poštu a měl za to, že vina a trest padly na osobu, která byla odlišná od kontrolované osoby, tedy na něj.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 18. 10. 2022 právní zástupci žalobce a žalovaného setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

9. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: kontrolní protokol č. T/20181028/1/De ze dne 28. 10. 2018, usnesení správního orgánu prvního stupně č. j. UMCP1 197461/2019 ze dne 15. 5. 2019, odvolání žalobce ze dne 27. 5. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MHMP 2230623/2019 ze dne 19. 11. 2019.
10. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 28. 10. 2018 ve 22:02 hod. kontrolován hlídkou Městské policie Magistrátu hl. m. Prahy a kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy při řízení motorového vozidla tovární značky Ford Mondeo, bílé barvy, státní poznávací značky x v Praze 1, Václavské náměstí 53. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce nepořídil ihned po ukončení přepravy jako výstup z tiskárny taxamtru záznam o přepravě, obsahující předepsané náležitosti, když řádně nevypsal výchozí a cílové místo přepravy. Správní orgán prvního stupně vydal dne 29. 11. 2018 pod č. j. UMCP1 291430/2018 příkaz, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 20 000 Kč. K vyzvednutí uvedené písemnosti byl žalobce vyzvednut oznámením ze dne 4. 12. 2018 s úložní dobou do 14. 12. 2018. Vzhledem k tomu, že v úložní době nebyla žalobcem zásilka vyzvednuta, byla vrácena správnímu orgánu. Dne 30. 4. 2019 zmocněnkyně žalobce nahlédla do správního spisu, a poté zaslala správnímu orgánu žádost o určení neplatnosti doručení písemnosti a současně žádost o prominutí zmeškání úkonu. Této žádosti správní orgán prvního stupně nevyhověl a vydal usnesení č. j. UMCP1 197461/2019 ze dne 15. 5. 2019, kterým žádosti o určení neplatnosti doručení písemnosti nevyhověl a zmeškání lhůty neprominul. Proti tomu usnesení podal žalobce odvolání dne 27. 5. 2019, žalovaný následně žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a usnesení správního orgánu prvního stupně potvrdil.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle § 24 odst. 1 správního řádu *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*
13. Podle § 24 odst. 2 správního řádu *prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.*
14. Podle § 12 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále též „zákon o kontrole“) *stejnopis protokolu o kontrole doručí kontrolní orgán kontrolované osobě.*
15. Soud úvodem poukazuje, že žalobce měl v době řízení před správními orgány hlášeno trvalé bydliště na adrese Husova 2, 267 51 Zdice a jak je zřejmé ze správního spisu, tak se jedná o adresu úřadu. K problematice doručování na adresu pobytu hlášeného na úřadě se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 8 As 25/2013 – 48 ze dne 8. 12. 2014, kde konstatoval, že: „Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že v daném případě je třeba více chránit práva pachatele a náhradní doručení příkazu je proto vyloučeno. Takovému tvrzení však nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Ve své konstantní judikatuře týkající se řízení o přestupcích soud dovodil, že se na tato řízení přiměřeně použijí limity obsažené v Listině základních práv a svobod a Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 9. 1998 č. 26138/95 Lauko proti Slovensku). Dodává však současně, že „aplikace těchto obecných požadavků na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl - ve svých důsledcích - aplikován takový výklad, který by fakticky znemožnil jakýkoliv efektivní postih. Jinými slovy řečeno, interpretace

omezujících pravidel postupu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání“ (rozhodnutí č. 309/2004 Sb. NSS). Fakt, že se adresát na adrese sídla ohlašovny nezdržuje, nemá z hlediska požadavků na doručování dle správního řádu význam, neboť institut trvalého pobytu má pouze evidenční charakter. Jak uvádí Nejvyšší správní soud, „ve prospěch stěžovatele nelze ničeho dovodit ani ze skutečnosti, že adresa ... je adresou ohlašovny. Je sice logické, že osoby s takovým trvalým pobytem na daném místě fakticky nebydlí, ovšem je jejich zájmem, aby sledovaly doručování na danou adresu, zejména za situace, kdy vedou správní řízení, v němž nepožádaly o doručování na jinou možnou adresu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 28/2011 - 131). Pokud správní orgán doručuje písemnost na místo trvalého pobytu a tímto místem je ohlašovna, nastupuje proto fikce doručení i v takovém případě, neboť správní řád nestanoví žádnou výjimku, jež by fikci doručení na ohlašovnu znemožňovala. Obdobná východiska uvádí i Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu ve svém Závěru č. 123: „Při splnění zákonem stanovených podmínek může nastat tzv. fikce doručení podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu i při doručování na adresu ohlašovny. Fikce doručení nastane, pokud správní orgán přijal oznámení o neúspěšném doručení písemnosti, a zároveň měl adresát možnost si písemnost v desetidenní lhůtě vyzvednout na místě, kde byla písemnost uložena. Po uplynutí desetidenní lhůty od oznámení o neúspěšném doručení se bude písemnost považovat za doručenou“ (dostupné na: <http://www.mvcr.cz/clanek/zaveryporadniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravniemu-radu.aspx>).

V rozhodnutí čj. 1 As 106/2013 - 44 Nejvyšší správní soud výslovně připustil, že v přestupkovém řízení je možné uplatnit tzv. náhradní doručení i tehdy, má-li pachatel přestupku trvalý pobyt na adrese ohlašovny. Dále v zmiňovaném rozhodnutí soud uvedl následující: „K tomu lze jen dodat, že je logické, že osoby s trvalým pobytem na ohlašovně na daném místě fakticky nebydlí. Je proto jen jejich zájmem, aby správnímu orgánu sdělily jinou adresu, na kterou jim lze písemnosti doručovat, tím spíše za situace, kdy je jim známo, že se proti nim vede nebo vbrzku povede správní řízení. Obdobně, avšak ve vztahu k řízení soudním, se vyjádřil také Ústavní soud: „Zákonodárce při stanovení této právní fikce vycházel z předpokladu, že osoby, jež mají na území České republiky trvalý pobyt nebo v případě cizinců jiný pobyt, lze skutečně zastihnout alespoň na jednom místě, které si buď samy určí, nebo které lze dovodit z jejich evidovaného místa trvalého nebo jiného pobytu. Je tak na odpovědnosti každé z nich, aby ve svém vlastním zájmu zajistila, že jí na takto určenou adresu bude možné doručovat a že si doručované písemnosti bude skutečně přebírat. Jinak by se totiž vystavila riziku, že se její nečinnost negativním způsobem promítne do výsledku případného soudního řízení“ (nález ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13, věc Renata Hinz, bod 19) Pokud žalobce policejní hlídce nebo správnímu orgánu I. stupně nesdělil jinou adresu, na kterou by mu bylo možné doručovat písemnosti, ač musel předpokládat, že se proti němu povede správní řízení ve věci přestupku, lze tuto skutečnost přičíst pouze a jen k jeho tíži. V tomto se lze též ztotožnit s názorem stěžovatele, že žalobce měl možnost předejít problémům s doručováním tím, že si zřídí datovou schránku. Další možností bylo, aby žalobce využil § 10b zákona o evidenci obyvatel a požádal, aby do evidence obyvatel byl zaznamenán údaj o adrese, na kterou mu mají být doručovány písemnosti podle zvláštního právního předpisu, tedy i podle správního řádu (srov. Potměšil, J. Fikce doručení v judikatuře Nejvyššího správního soudu, blog <http://prestupky.blogspot.cz/>, 5. 10. 2011, navštíveno 6. 2. 2014).“ (...) Stěžovatel byl nepochybně srozuměn s tím, že mu na adresu ohlašovny bude doručováno. Adresu ohlašovny sám uváděl na podáních zasílaných správními orgány i soudu, zaznamenána je i v dokumentaci Policie ČR. Z výše uvedeného vyplývá, že jde k tíži stěžovatele, neuvedl-li jinou adresu, na níž by bylo možno doručit. Stěžovatel takovou adresu neuvedl, správní orgán proto správně doručoval písemnost (příkaz) na adresu trvalého pobytu stěžovatele, sídlo ohlašovny. Účelem právní úpravy doručování

ve správním řádu je totiž především snaha „zabránit bezdůvodným obtížím s doručováním; proto nová právní úprava akcentuje odpovědnost účastníka řízení za to, aby si zajistil přebírání písemností na evidované adrese, respektive aby nahlásil kontaktní adresu pro doručování“. V posuzovaném případě se jedná o obdobnou situaci, kdy žalobce měl hlášený trvalý pobyt na adrese úřadu, kde se z logiky věci nemohl dlouhodobě zdržovat, proto nestandardní pobyt v domě otce jeho přítelkyně nic nemění na tom, že žalobce si měl ve svém vlastním zájmu zajistit, že správnímu orgánu sdělí adresu, kam mu bude možné doručovat a že si doručované písemnosti bude skutečně přebírat. V postupu správního orgánu tak zdejší soud nenalezl žádné pochybení, neboť tento doručoval příkaz č. j. UMCP1 291430/2018 ze dne 29. 11. 2018 na adresu trvalého pobytu žalobce a tato písemnost byla následně doručena fikcí, protože nebyla žalobcem ve lhůtě vyzvednuta. Povinnost žalobce zajistit si řádné vyzvedávání písemností tedy dlouhodobě potvrzuje i Nejvyšší správní soud.

16. Ve svém rozsudku č. j. 4 As 6/2013 - 28 ze dne 10. 4. 2013 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Zásadně se předpokládá, že každý je povinen zajistit si na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování) přebírání písemností zasílaných orgány veřejné moci a v opačném případě je povinen nést příslušné negativní následky včetně případné fikce doručení písemností, o kterých se případně adresát ve skutečnosti ani nedozvěděl.“ Stejně tak tomu je i v případě žalobce.
17. V přezkoumávané problematice je vhodné odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 13/2015-28 ze dne 17. 2. 2015, ve kterém je konstatováno, že: „Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od toho, že stěžovatelka s pozdě podaným odvoláním nepožádala současně o prominutí zmeškaného úkonu, je třeba posoudit, zda existovala překážka (závažný důvod), která bránila stěžovateli učinit zmeškaný úkon, a zda by bylo vůbec možno prominout zmeškaný úkon. Stěžovatelka tvrdí, že důvodem, pro který nemohla podat odvolání, byla její zdravotní indispozice v období od 24. 1. 2014 do 14. 2. 2014. Podle Nejvyššího správního soudu je závažnost důvodu nutno posuzovat podle okolností konkrétního případu. Tyto závažné důvody, které představují překážku, která bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon, musí být objektivní povahy (srov. Vedral, J. Správní řád: komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 458). Mezi tyto důvody nepochybně může patřit nepříznivý zdravotní stav účastníka řízení. I tento důvod, jako ostatně každý jiný, však může vést k prominutí zmeškaní jen tehdy, pokud „brání v učinění úkonu“. To v daném případě splněno není. I přes tvrzené zdravotní důvody bylo odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění podáno, a to dokonce opakovaně (dne 7. 2. 2014 a dne 10. 2. 2014). Zdravotní stav stěžovatelky ke dni 7. 2. 2014, tj. ke dni podání prvního odvolání, již nepředstavoval takovou překážku, která by jí bránila učinit zmeškaný úkon, tj. podat odvolání. Proto není důvodné stěžovatelčino tvrzení, že překážka, která jí bránila úkon učinit, odpadla až dne 14. 2. 2014. Lhůta pro podání žádosti o prominutí zmeškaní úkonu tedy začala běžet ode dne 7. 2. 2014, nikoliv až ode dne 14. 2. 2014, jak tvrdí stěžovatelka. Konec lhůty pro podání žádosti o prominutí zmeškaní úkonu proto připadl, s ohledem na § 40 správního řádu, na pondělí dne 24. 2. 2014. Stěžovatelka však žádost o prominutí zmeškaní úkonu podala až dne 25. 2. 2014, přičemž žalované bylo toto podání doručeno až dne 26. 2. 2014, a tedy zjevně po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty k podání této žádosti. Stěžovatelka tak nepodala odvolání v zákonné lhůtě a nebyly dány ani důvody k prominutí zmeškaní úkonu. Stěžejní otázka byla tedy městským soudem posouzena v souladu se zákonem.“ V posuzovaném případě je zřejmé, že se o nemocného otce přítelkyně žalobce staraly tři osoby (manželka, dcera, žalobce), a tudíž přítomnost žalobce nebyla nezbytná po celou dobu a žalobci dočasný pobyt zcela jistě nebránil v učinění úkonu, neboť žalobce mohl v určitých intervalech dům otce přítelkyně opustit a vyřídit si své záležitosti.

18. Žalovaný také správně poukázal na skutečnost, že v případě žalobce nebyla splněna podmínka požádat o prominutí zmeškaného úkonu do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, kdy ze samotného úmrtního listu otce přítelkyně žalobce je zřejmé, že k úmrtí došlo dne 22. 1. 2020 a k podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu bylo přistoupeno až dne 6. 5. 2020. Přestože žalobce namítal, že okamžik odpadnutí překážky nastal později, než jej určily správní orgány, tak k tomu musí zdejší soud konstatovat, že občasné návštěvy v psychiatrické ordinaci, které měla údajně absolvovat přítelkyně žalobce (toto tvrzení v řízení u zdejšího soudu žalobce nijak nedoložil), nejsou takovým závažným důvodem, pro který by žalobce nemohl přebírat poštovní zásilky. Stejně tomu bylo v případě ohledně nemocné osoby, se kterou neměl žalobce žádný příbuzenský vztah, a mohly se o ni starat další dvě příbuzné osoby.
19. Žalobce má pravdu v tom, že celé řízení trvalo déle, než bylo nezbytné a mimo lhůty pro rozhodování správních orgánů daných správním řádem. Avšak judikatura správních soudů dlouhodobě a konstantě judikuje, že pouze nepřiměřená délka řízení nemůže mít vliv na případnou zákonnost vydaného rozhodnutí. Jako příléhavé se v tomto směru jeví odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu. Konkrétně se jedná o rozsudek ze dne 30. 10. 2003 č. j. 6 A 171/2002 – 41, a rozsudek ze dne 10. 12. 2012 č. j. 2 Ans 14/2012 – 41. Právní věta v prvním případě zní: *„Průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost správního orgánu. Procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k jejímu ukončení, tj. k tomu, aby správní orgán ve věci jednal a rozhodl. Průtahy v řízení nemají zpravidla vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí. Z těchto důvodů nelze rozhodnutí správního orgánu zrušit pouze pro průtahy v řízení (zvýraznění provedl krajský soud).“* Podobně v druhém případě dospěl kasační soud mj. k závěru, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými a jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo. Cítil-li se žalobce krácen na právech neúměrnou délkou řízení, měl možnost využít postupu na ochranu před nečinností správního orgánu ve smyslu § 80 správního řádu. Neučinil-li tak, nemůže se takovou námitkou úspěšně bránit v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
20. K žalobcem namítaným nepřipadným odkazům na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu musí městský soud konstatovat, že tyto odkazy žalovaného shledal zcela příléhavými, neboť přestože žalobci nebyl doručován kontrolní protokol a příkaz byl v daném případě prvním úkonem v řízení, tak žalobce byl osobně přítomen kontrole, kdy si měl být vědom toho, že z jeho strany došlo k porušení zákona a mohl tak očekávat, že s ním bude vedeno přestupkové řízení. Žalobce měl znát pravidla silničního provozu a aktivně se informovat o svých povinnostech přímo z platného zákona o silničním provozu. Co se týče změn právní úpravy v průběhu let, zde platí zásada „neznalost zákona neomlouvá“, přičemž v této věci lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2002 sp. zn. I. ÚS 699/2000. *„Ústavní soud usuzuje, že stěžovatelovo tvrzení, že jednal v dobré víře a že mu nebylo prokázáno zavinění, nelze zakládat (odvozovat) na neznalosti právní úpravy. Zde platí tradiční zásada „neznalost zákona neomlouvá“ („ignorantia legis non excusat“). Pokud tedy žalobce nevěděl, že se dopustil přestupku, tak se jednalo pouze o jeho pochybení.“*
21. Pokud žalobce namítal, že mu měl být zaslán protokol o kontrole, a že pokud fakticky nebyl kontrolován on, ale dopravce LAMISTER s. r. o., tak s ním nemůže být vedeno správní řízení, protože nebyl informován o zahájení řízení, tak k tomu zdejší soud uvádí, že z kontrolního protokolu č. T/20181028/1/De ze dne 28. 10. 2018 je zřejmé, že kontrolovanou osobou byl LAMISTER s. r. o. Podle ust. § 12 odst. 3 zákona o kontrole

„*stejnopis protokolu o kontrole doručí kontrolní orgán kontrolované osobě*“. Správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu se zákonem, pokud kontrolní protokol doručovaly pouze kontrolované osobě. S ohledem na skutečnost, že vydání příkazu je v prvním úkonem v řízení, tak žalobce nemohl žádná práva před vydáním příkazu uplatňovat, prvním krokem, který mohl žalobce učinit bylo podání odporu proti příkazu, kde mohl rozporovat postup správních orgánů. Dále žalobce namítal, že si nemohl být vědom porušení zákona, neboť mu protokol o kontrole a oznámení o zahájení řízení nebyly doručeny, čímž přišel i o možnost podat proti kontrolnímu protokolu námitky a také, že kontrolovanou osobou byla společnost LAMISTER s. r. o. a s žalobcem tak nemůže být vedeno správní řízení. K danému zdejší soud uvádí, že tyto námitky směřují do přezkumu příkazního či kontrolního řízení, které však není předmětem přezkumu v řízení vedeném před zdejším soudem. Zdejší soud není oprávněn přezkoumat případné vady příkazního řízení či kontrolního řízení, protože se jednalo o zcela jiné řízení. V posuzovaném případě je předmětem řízení přezkum rozhodnutí o určení neplatnosti doručení písemnosti a prominutí zmeškání lhůty, nikoliv přezkum správnosti samotného příkazního řízení. Žalobními námitkami, které směřovaly do posouzení správnosti příkazního řízení, se tedy zdejší soud nezabýval.

22. Práva žalobce také nebyla zúžena tím, že by mu bylo pouze umožněno podat odpor, jelikož odpor je dle ust. § 150 správního řádu jediným oprávněným prostředkem proti příkazu, zdejšímu soudu, tak není zřejmé, jaká práva mohla být žalobci upřena, pokud je příkaz prvním úkonem v řízení a žalobci bylo umožněno proti tomuto příkazu podat odpor, který zákon předpokládá jako oprávněný prostředek.
23. Ohledně skutečnosti, že správní orgán prvního stupně a následně žalovaný vycházeli z úmrtního listu pana K. (otec přítelkyně žalobce), který nebyl proveden jako důkaz, soud uvádí s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007 ze dne 17. září 2008, že pokud byl prováděn důkaz listinou mimo ústní jednání, a listina zůstala součástí spisu, pak absence protokolu o dokazování listinou lze považovat za procesní vadu, která ovšem nezpůsobuje nezákonnost řízení, neboť její dopad do práv účastníka řízení je minimální. Nadto tento úmrtní list podporuje celou argumentaci žalobce, pokud by k němu správní orgány nepřihlíděly, tak by chyběl jakýkoliv důkaz pro tvrzení žalobce. Soud neprováděl žalobcem navržené důkazy, neboť ty byly součástí spisového materiálu.
24. Zdejší soud také nepovažuje za nesrozumitelnou argumentaci správních orgánů, že se o nemocného otce přítelkyně žalobce mohly starat jiné osoby, neboť je zřejmé, že v době doručování písemnosti se o pana K. mohla starat jeho dcera a manželka, tedy osoby příbuzné, na rozdíl od žalobce. Tuto argumentaci shledává zdejší soud zcela logickou a pouze doplňuje, že pokud se o pana K. současně mohly starat 3 osoby, tedy žalobce, jeho přítelkyně a manželka pana K., tak nejsou dány takové skutečnosti, které by omlouvaly žalobce, že si včas nevyzvedával poštu a ani neinformoval správní orgány o tom, že se bude zdržovat v jiném bydlišti.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný sice byl ve věci úspěšný, žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti mu však nevznikly. Žalovaný byl zastoupen advokátem. Městský soud v Praze ovšem vychází ze závěrů ustálené judikatury, např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010 sp.

zn. III. ÚS 1180/10 a ze dne 23. 11. 2010 sp. zn. III. ÚS 2984/09, které dovozují, že orgány veřejné moci disponují dostatečným materiálním a personálním vybavením a jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. Tytéž závěry zopakoval Ústavní soud vícekrát i ve své následné judikatuře, ke stejným závěrům opakovaně dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 20. 12. 2012 č. j. 2 AOs 2/2012-37, ze dne 24. 8. 2016 č. j. 2 As 217/2016-26 nebo ze dne 25. 7. 2019 č. j. 9 As 47/2019-36). Náklady žalovaného vzniklé v souvislosti se zastoupením advokátem v řízení soud nepovažuje za důvodně vzniklé a jejich náhradu mu proto nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. října 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně